

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Gülseren Budayıcıoğlu

Camdaki Kız

Camdaki Kız © Doğan Yayınları, 2025 via

Introtrema Copyright and Translation Agency

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2026

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Borka Slepčević

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Dizajn studio Layout

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2026

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

GILSEREN
BUDAJDŽIOLU

DEVOJČICA
KRAJ PROZORA

Preveo sa engleskog
Danko Ješić

Stēla

Devojčica kraj prozora

Želela bih da predam ovu knjigu, objavljenu na Međunarodni dan žena, kao dar svim ženama sveta, tim brižnim, saosećajnim i dobrodušnim ženama koje su postale majke i odgajile decu, koje postaju supruge i šire radost, koje se zapošljavaju i doprinose zdravlju, nauci i tehnologiji, koje donose nove boje muzici, koje su činile svet lepšim mestom od samog nastanka.

Zahvalnica

Volela bih da zahvalim svojoj deci Jagmur i Hasanu, koja su me, kao i uvek, brižno podržavala tokom pisanja ove knjige, svojoj sestri Jukselen i bratu Mustafi, svojoj dragoj prijateljici M. K. D, koja čita sve moje knjige i daje mi korisne savete, svim psihijatrima i psiholozima iz Psihijatrijskog centra Medaljon, koji su stajali uz mene u svim situacijama, svojoj brižnoj i temeljnoj urednici Nekli Ferolu, i svima iz izdavačke kuće *Dogan*, koji su se žrtvovali da ova knjiga bude objavljena u najlepšem obliku.

Predgovor

Dragi čitaoci,

Kad sam počela da pišem ovu seriju knjiga, bila sam pomalo zabrinuta da li će biti čitane, da li će me čitaoci razumeti i da li će poruka koju sam želela da prenesem biti primljena i shvaćena. Sad, međutim, shvatam da me čitaoci razumeju koliko sam ja razumela njih.

Kad vidim vaše oduševljenje televizijskom serijom „Istanbulska nevesta”, koja je snimljena po mojoj knjizi „Povratak u život” i zanimanje koje ste pokazali za scene koje prikazuju terapiju, počinjem da mislim da je trebalo da napišem više.

Za mene, baš kao i za sve druge, biti shvaćena je predivna, važna, dragocena stvar.

Možda zato imam osećaj da sam s najbližim prijateljima kad sam sa svojim dragim čitaocima. Veza koju je teško opisati stvorena je među nama. Neka energija prolazi između nas, predivna, pozitivna energija koja nas sve uzdiže.

Predstava o obrascu sudbine posebno je izazvala vaše interesovanje. Naravno, prirodno je da se ljudi zanimaju za svoju budućnost i svoju sudbinu. Možemo to nazvati vidom psihološkog vidovnjaštva. Posebno žene imaju izvesnu sklonost prema gatanju. Moja draga majka mi je gatala kad god sam popila šolju kafe i uvek je govorila predivne stvari.

I da, gotovo vas čujem kad kažete da se u gatanju ne kriju uvek divne stvari, ali ono što me zanima jeste kako možemo da pretvorimo te neprijatne stvari u nešto pozitivno. Zbog toga,

moram da vam to objasnim na takav način da možete da poboljšate svoj život pomoću toga.

Stoga, čitanjem o životima i ljubavima, usponima i padovima Nalan, Hajrija, Tirkan i devojke s obale Crnog mora, glavnih likova ovog romana; čitanjem o njihovim životima i shvatanjem obrazaca njihovih sudbina, i gledanja šta im je sudbina namenila i šta su mogli i nisu mogli da urade da bi promenili svoj život, možete pogledati sebe i svoju sudbinu i pokušati da promenite one stvari koje vam se ne sviđaju.

Naše društvo je sastavljeno od ljudi iz veoma različitih društvenih, kulturnih i ekonomskih slojeva, ali svi moramo da živimo zajedno. Radnici, seljaci, imućni, siromašni, obrazovani, manje obrazovani... Ljudi iz iste zemlje koji su slični na mnogo načina, ali i toliko različiti na druge načine, ljudi s različitim navikama i potpuno drugačijim pogledima na svet... A ti ljudi se često zaljubljuju jedni u druge.

Šta se događa ako se dečak iz sirotinjske četvrti i devojka koja živi kao princeza u vili iznenada zaljube jedno u drugo? Koju će cenu morati da plate zbog te ljubavi? Jeste li ikad razmišljali o tome?

Moje knjige su pune onog što nazivamo *hüzün*, nečeg sličnog melanholiji, malodušnosti ili tuzi kod koje su pomešani bol i zadovoljstvo. Već znate ovo, ali tu nema pomoći; *hüzün* je u svakom delu života i, kao ljubav, predstavlja osećanje koje svi poznajemo ali ga je teško opisati rečima. Ukratko, možda nam je potrebno više *hüzüna*, zar ne?

U ovoj knjizi opisaću veliku ljubav, ljubav od koje srce zaigra i koja pretvara sebe i ljubavnike u čiste plamenove. Ispričaću vam o ceni koju ljubavnici moraju da plate i opisaću rastanak; to razilaženje koje su svetski pesnici uvek izjednačavali sa smrću. Zajedno ćemo potražiti odgovor na pitanje šta je bolnije: smrt ili rastanak.

Postoji još nešto što povređuje ljude koliko rastanak, a to je izdaja... U ovom romanu opisacu neverstvo i rane na ljudskoj duši zbog toga.

Kao što znate, u svim svojim knjigama opisujem istinite životne priče, priče koje su doživljene i koje su napisali život i sudbina. Naravno, priče koje nisu plod mašte vrlo su različite i njihov kraj određuje život, a ne pisac.

Dok sam provodila čitav dan u klinici, slušajući životne priče različitih ljudi, shvatila sam da život ima svoj osećaj pravde. Božanske pravde... Dok živimo u mahnitom toku života i stalno idemo tamo-amo, mi to ne primećujemo. Želimo da vidimo pravdu odmah, bez čekanja, u trenu, ali život ne žuri uvek kao i mi. Dobro zna unapred šta će se dogoditi i kad.

Kazna i nagrada nam dolaze kroz osećanja. Ljudski životi se žive kroz osećanja. Radost, sreća, bol, gubitak i ljubav nam dolaze kroz osećanja. Bez obzira na to koliko mislimo da donosimo odluke nakon temeljnog razmišljanja i razmatranja, u većini slučajeva osećanja donose odluke umesto nas.

U stvari, naša sudbina počinje da se zapisuje i pre nego što dođemo na ovaj svet. Otvorimo oči prema svetu u kući koja je ili pripremljena da nas prihvati i zaštiti, ili je odlučila da nam okrene leđa, kućama koje se raduju našem dolasku ili ga se užasavaju. Odrastamo u tim kućama, i one nas oblikuju i verujemo da su stvari u njima istinite. Utemeljena uverenja iz detinjstva, ona koja nikako ne uspevamo da promenimo i koja imaju ogroman uticaj na našu sudbinu, urezana su nam u um u tim kućama. Naša osećanja se oblikuju u tim kućama u kojima smo rođeni, i u tim kućama se naša osećanja ojačavaju, ranjavaju i razbijaju.

Te rane... Zar naše sudbine nisu ispisane ranama koje su nam nanete u tim kućama?

Naše rane nas čine diktatorima, vođama i junacima, pretvaraju nas u istraživače, pronalazače, svetski poznate pisce,

kompozitore i umetnike; stvaraju čudovišta i ubice od nas; lome nas, odbijaju i odbacuju, čine da se osećamo nevoljeno, napušteno i zgaženo; te rane nas čine ljubaznim, brižnim i saosećajnim...

U tim kućama je ispisana naša sudbina.

Vatre našeg detinjeg bola nije lako ugastiti niti zaboraviti. Nosimo te ožiljke do kraja života. Kasnije u životu počnemo da emitujemo pozitivnu ili negativnu energiju koja ostaje uz nas tokom prvih godina detinjstva.

Kao virusi, naša osećanja stvaraju epidemiju. Ako su osećanja koja emitujemo nasilna, onda nasilje besni kroz naš svet, a ljubav prihvata svakog od nas u nežan, brižan zagrljaj.

Ako je dete rođeno u svetu u kojem je nevoljeno i neželjeno, u kući u kojoj nije cenjeno i bez čuvara kojem može da veruje, teško mu je da kasnije u životu veruje i bude smireno, da živi srećno i uživa u životnim zadovoljstvima. Čak i kad dete nema nikakve veze s tim, život ga, prvog dana, odseče od predivnih staza koje se otvaraju pred njim. Kasnije u životu, to dete pokuša da ispuni tu emocionalnu prazninu u sebi drugim supstancama ili aktivnostima, kao što su kupovina ili prežderavanje ili drogiranje.

Moji dragi prijatelji, sreća je izbor. Ako je neko nesrećan, ništa na svetu ne može da ga usreći. Gotovo vas čujem kako pitate: „Ko bi želeo da bude nesrećan?” Niko to ne želi, naravno, ali niko se nije potrudio da nauči tu osobu da bude srećna, i u njenoj duši vlada stalno nezadovoljstvo, i njen osećaj za pravdu je oštećen, i onda ostali ne mogu da usreće tu osobu. Nedostatak ljubavi čini ljude ljutim i neprijateljskim i ti ljudi se često pomire s nesrećom i besom. Mogu da se promene samo ako to stvarno žele i pokušaju.

Dok nastavljamo život, prebijeni i izmučeni, brzo zaboravljamo da postoje dani kad nas život ne gazi mnogo.

Od trenutka rođenja, skupljamo milione osećanja i emocija koji se međusobno razlikuju. Te emocije su, kako god da ih

doživljavamo, kao pramičci dima, svaka ima svoju boju i miris. Ako bismo stavili sve te emocije u veliku teglu i dobro ih promućkali, nastala boja bila bi boja naše sudbine. Onda idemo da potražimo, i nađemo, način da živimo život prožet tim emocijama koje smo najčešće doživljavali u prošlosti. Drugim rečima, teramo sebe da neprestano prolazimo kroz patnje iz detinjstva. Ljudi i događaji mogu biti različiti, ali osećanja ostaju ista.

Odmah prepoznamo, po očima, ljude koji će nam dozvoliti da iskusimo i ponovo proživimo patnje iz detinjstva. Uistinu, mi se zaljubljujemo u njih. Kao da nas nešto privlači ka njima kao magnet. Kao da prepoznajemo nešto u vazduhu i nazivamo to srećom ili slučajnošću, a u stvari mnoge stvari koje nazivamo slučajnošću nemaju veze s tim. Život nas tera da to sami pronađemo.

Ako bi novac mogao da usreći ljude, onda bi bogati bili srećni u ovom našem svetu. Novac obezbeđuje izvesnu lagodnost i udobnost, ali naše emocije traže utehu na drugoj strani.

Naravno, siromaštvo je drugi izvor nesreće po sebi, ali ako niste bogati i još uvek se snalazite, ovako ili onako, onda ste među onima koji su najbliži sreći.

U stvari, svi mi imamo skrivenog lava, tu idealnu osobu kakva smo oduvek želeli da budemo, ali iz ko zna kog razloga nismo postali. Gledamo sebe s prezirom i omalovažavamo sebe kad nismo idealni. Jedini trenutak kad taj ratoborni lav, koji stalno grebe, bode i grize, prekida da nas gnjavi, čak i na tren, jeste kad smo zaljubljeni, jer je ljubav tako sjajna i tako spektakularna da može da savlada tog lava. Međutim, ljubav je, na kraju, podmukla i brzo proguta ljude.

Često mislim da ako bismo imali više te srećne dece koja su ponos i dika porodice i kojima nije uskraćena emocionalna podrška, onda bi naša zemlja bila potpuno drugačija. Iskreno se nadam da će naredne generacije gajiti svoju decu uz tu spoznaju.

Da bi neko živeo dobrim životom i bio srećan i uspešan, mora uvek da traži nadu i svetlost. Podizanje samopouzdanja ljudi i davanje nade najlakša je stvar na svetu. Kao ljudska bića, možemo to da uradimo drugima kad god poželimo. Srdačan osmeh, nežan dodir, sitnice koje govore drugim ljudima da nam je stalo do njih i da ih volimo; sve to može da pomogne ljudima da se osećaju bolje.

Temelj svih dobrih stvari je da se ljudi osećaju bolje u vezi sa samim sobom. Smirenost, sreća, zdravlje i uspeh nalaze se u tim sitnicama.

Ljubav je stvarno lek za sve bolesti. Najnovija istraživanja kao da nagoveštavaju da je uzrok najsmrtonosnijih bolesti nedostatak ljubavi. To znači da ljubav ima snagu da zaustavi smrt...

Ljudi u našoj zemlji ne liče na ostale ljude na svetu. Kao kultura, volimo da potpuno doživljavamo emocije. I ja sam takva i drago mi je, jer ljudi se stvarno rađaju i žive kad *osećaju*. Da, ima crnih dana, ali ima i svetlih i blistavih.

Dragi prijatelji, napisala sam ovu knjigu koristeći istinite priče i potrudila sam se da sakrijem pravi identitet likova.

Ako su moje knjige na neki način pomogle da makar trenutak vašeg života postane srećniji i brižniji, onda sam veoma srećna.

Volim vas i želim vam sve najbolje.

Dr Gilseren Budajdžiolu, psihijatar
Ankara, 2019.

1

Kad sam došla u kliniku, čula sam muziku u daljini. To je bila jedna vrlo stara pesma, iz moje mladosti, ali pesma koju ljudi i dalje vole.

Ti mi značiš sve...

Preplavila me je mešavina uzbuđenja i melanholije, i osećala sam se kao nekad kad se ta pesma tek pojavila: jače, mlade i početnije. Pogledala sam se u ogledalu u liftu. Možda nisam mlada kao nekad, ali još uvek imam dosta energije. Klinika i njeni pacijenti, koji će uskoro početi da naviru na ulazna vrata, daju mi tu energiju. Mada uglavnom dolaze sa tužnim i sumornim pričama, sjaj koji vidim u njihovim očima kad napuštaju moju ordinaciju još uvek me zadivljuje i osnažuje.

Uđem u predvorje i osmehnem se sekretaricama, koje ustanu i osmehnu se kad me vide, i krenem ka svojoj ordinaciji. Da vidimo ko će mi doći danas da mi priča o smicalicama koje im je sudbina priredila u životu. Da vidimo ko će doći da sa mnom podeli svoje muke i bol.

Dok sedim za stolom i pružam ruku prema ormariću s dokumentima s leve strane da uzmem fasciklu, Tuna uleti u prostoriju kao uragan držeći čašu vode i ne prospe ni kap. Moji čitaoci

znaju da je Tuna moja sekretarica i moja desna ruka, uglavnom sve što bih mogla da poželim. Kako neko tako debeo može da bude tako spretan? Ja nikad nisam bila tako pokretljiva. Sećam se nastavnika fizičkog u školi koji nam je rekao da radimo kolut napred na gumenoj strunjači. Bilo je to mučenje za mene, a da sad zamolim Tunu da uradi kolut napred za mene na tepihu, ona ne bi imala nikakvih problema, uprkos godinama i debljini...

Ako podignem glavu, znam da će početi da govori tako da držim pognutu glavu. Uzmem čašu koju drži i popijem vodu u jednom gutljaju. Hladna je kao led, kako volim. Kako god bilo, bez obzira na godišnje doba, volim ledenu vodu. Dok spuštam čašu na sto, Tuna nestrpljivo stoji ispred mene, jedva obuzdavajući svoje uzbuđenje. Očigledno ima nešto važno da mi kaže. Pognute glave, pitam: „Tuno, hoćete li da uradite kolut napred na tepihu?”

Nakon kratke pauze, obe se nasmejemo.

„Mora da vam je neverovatno dosadno kad to tražite od mene!”

„Ali uradili biste to, zar ne? Da vas zamolim?”

„Naravno da bih! Šta je loše u tome?”

„Ništa. Sad mi recite, šta vas muči?”

„Napolju je jedna dama, gospođica Nalan. A kako je samo prefinjena! Izgleda kao glumica iz jednog od onih starih filmova, znate, kao Filiz Akin ili tako nekako. Ali odevena je prilično neobično. Možda je to nova moda, ali đavo će ga znati. Ima dugačku, crnu haljinu, zakopčanu sve do cipela, i slojeve crne odeće preko, veliku lepezu u jednoj ruci i torbicu u drugoj. Čak joj je i frizura iz prošlosti. Znate šta? Kao da ju je neko odvuкао s prestola i silom dovukao ovamo. Samo joj nedostaje nekoliko dvorskih dama.”

„Tuno, šta, za ime sveta, govorite? Zvuči kao da je ona neko biće iz bajke. Odakle vam te gluposti?”

„Bajke? Znaćete na šta sam mislila kad je vidite. Čudna je... Ne znam šta ga je toliko naljutilo, ali tip pored nje izgleda spremno da je prebije tom lepezom. Sirotica je imala nekakav nervni slom. Uspela sam da se umešam i malo ih smirim. Zna- te, nikad ne bih očekivala takvo ponašanje od žene kao što je ona. Shvatićete kad je vidite. Ostali pacijenti nisu znali gde da gledaju. Zurili su u njih kao da gledaju televizijsku sapunicu! Naravno, nisam mogla da budem tako nehajna. Morala sam da delujem. Da se nisam umešala, bog zna šta bi joj taj muškarac uradio. Bože sakloni!”

Ta informacija je ono što uvek želim od Tune. Pre nego što uđu u moju ordinaciju, prolaze kroz njen vizualni dijagnostički test. Ona ih pregleda od glave do pete i razgovara s njima i onda me obavesti ako oseća išta neobično ili vredno pomena. To je zato što se u mojoj ordinaciji pacijenti ne osećaju kao u životu. Sa mnom istražuju nov teren, a Tuna ih vidi u realnom vreme- nu, u životu kao takvom. Obično su informacije koje mi daje izuzetno korisne, ali danas stičem utisak da možda preteruje...

„Muškarac kraj nje je mlad. I on je zgotan. Liči pomalo na Ibrahima Tatlisesa. Mačo-tip, ali izgleda kao pristojan momak. Ali teško ih je zamisliti kao par. Da sam rediteljka, ne bih ga angažovala za glavnog junaka ako je ona junakinja. Morala bih da promenim jedno od njih.”

„Tuno, nešto mi govori da ste u poslednje vreme gledali neke stare filmove. Sva ta priča o Filiz Akin i Ibrahimu Tatlisesu... A onda ste postali filmska rediteljka!”

„Ništa slično, gospođo Gilseren. Znaćete na šta sam mislila kad ih vidite. On na sebi ima crveni kaput, baš kakav je nosio Ibrahim Tatlises. Sećate se kad smo išle na Kipar a Ibrahim Tatlises nam je prišao jednog dana i na sebi je imao taj crveni

kaput? Tako izgleda taj tip napolju. Visok, lepo građen, crno-ok, crnih obrva. Samo mu fale brkovi. Neobrijan je, ali nema brkove. Nikad mi neće biti jasno kako takva žena trpi takvog muškarca. Ona je tako nežna, avaj, ne prestaje da plače! Niko od nas ne može da je smiri. Znate, da sam ja rediteljka, dala bih joj ulogu kraljice. Već je odevena kako treba!”

„Hvala vam, Tuno, dosta je.”

„Ali nisam vam rekla sve što moram! Taj muškarac ju je doveo silom, i kaže da želi da uđe prvi. Kaže da će tražiti da joj date pilule koje će je smiriti jer on to ne može. Dobro, nisam sigurna kako da ih uvedem...”

„Stvarno? Ja ću joj dati pilule, je li? E, baš lepo, zar ne! Bolje je da ga uvedete.”

„Kako želite. U međuvremenu, pokušaću da smirim damu.”

Tuna izađe iz ordinacije. Da sam joj dozvolila, pričala bi do jutra.

Malo kasnije, neko dvaput pokuca glasno na vrata, i visok, crnomanjast, neobrijan mladić u crvenom kaputu uđe. Tuna je bila u pravu – stvarno liči na Ibrahima Tatlisesa! Prilično mrzovoljno i nametljivo pruži ruku, predstavi se i sede na stolicu naspram mene šireći noge i zauzimajući dosta prostora. Nakon što izvadi ključeve i mobilni telefon iz džepa i spusti ih na sto uz glasan zvuket, pogleda me u oči.

U tamnosmeđim očima vidi mu se odlučan ali neiskren osmeh. Ima nečeg nepouzdanog u njemu, držanje čoveka koji ima previše visoko mišljenje o sebi i koji želi da dominira prostorom u kojem se nalazi. Ponosno zuri u mene. Očigledno želi da završi što je pre moguće i krene dalje.

Pogled u mojim očima nije nimalo nalik njegovom.

Oprezno osloni ruke na moj sto i počne.

„Doktorica, ne biste poverovali koliko mi je bilo teško da dovedem Nalan ovde. Ona je odlučno odbijala da dođe i čak je pokušala da pruža otpor, ali kunem vam se, ne može dalje ovako. Ta žena mi danima zagorčava život. Vaša sekretarica je videla kako me je napala. Bila je kao divlja mačka! Ako joj dozvolim, kunem vam se da bi me ubila. Obično se ne bavim ovakvim stvarima, ali stvarno mi je žao zbog nje. Najgori deo je što se bojim da bi mogla da me gurne prejako i ja bih mogao slučajno da je prebijem, a ako se to dogodi, ne bi znala šta ju je snašlo. Šta ako je udarim a ona umre? Šta onda? Kako kaže stara izreka, nekad je teško razlikovati ubicu od žrtve...”

Usne mu se izviju kao da mu nije prijatno, ali moj pogled ga ućutka.

Prezir s kojim govori o njoj me nervira. Pitam se koji li je pravi problem?

„U čemu je problem? Zašto je ona toliko ljuta na vas?”

„Ni zbog čega. Samo... Misli da sam ja nešto što pripada samo njoj. Nalan i ja živimo zajedno sedam godina. Prvo sam bio ludo zaljubljen u nju. Nisam gledao druge žene. Za mene je tad bio nedostižan san da budem sa ženom kao što je ona. Trudio sam se da joj privučem pažnju, ali bezuspešno. Nalan nije sasvim normalna osoba, uzgred. Ona je čudakinja. Radili smo u istoj kompaniji i patio sam za njom. Trebalo je da vidite kako sam blenuo u nju; kao mačka u džigericu koja visi van domašaja! I ne samo ja; većina muškaraca u kompaniji radila je isto. Bilo kako bilo, da ne dužim, neko mora da je opalio šefa mokrom čarapom po glavi jer je jednog dana došao do mene i rekao mi da ću biti njen vozač i pomoćnik. Šef me voli, samo da dodam.”

Izgleda ponosno kad kaže to. Znači mu što ga šef voli.

„Znate kako se kaže... kad te sreća pogleda, stvarno te pogleda. Bio sam na sedmom nebu. Znao sam da će ta žena biti moja, kud puklo da puklo.”

„Tad ste se zagledali u nju?”

„Bože, ne! Zagledao sam se u nju znatno ranije, ali nisam mogao da joj se približim! To bi bilo kao sipanje benzina na vatru. Trajalo je duže nego što sam očekivao, ali ptičica je doletela u moj kavez.”

„Sve to je bilo planirano?”

„O, ne! Ali vi to ne biste razumeli.”

„Šta?”

„Ljubav, na primer.”

Ako ja ne mogu da razumem ljubav, ko može? Mislio je da je jedini koji razume srce, a evo ga, dovodi ženu u koju je ludo zaljubljen kod mene kako bi mogao da raskine s njom!

„Zašto to kažete?”

„Izvinite?”

„Rekli ste da ja ne razumem ljubav.”

„Aaa, to. Pa sit gladnom ne veruje, zar ne? Vi izgledate kao neko ko ne poznaje nemaštinu. Ne poznaje ljude kao što smo mi; sumnjam da nas razumete.”

Ljude kao što smo mi, a? Sad smo iz različitih slojeva, zar ne? Kako je samo pogrešio. Ja sam ono što on naziva „mi”, ali izgleda da ja ne želim da razumem njega, niti on mene. Dobro, u ovom slučaju, možda je u pravu.

Uđeš, uvrediš ženu koju ne poznaješ, rugaš joj se i onda pokušaš da joj ispričaš o svojoj velikoj, veličanstvenoj ljubavi! Pa ako će biti tako, onda sigurno ne želim da te razumem, dragi gospodine. Kaži šta imaš, pa izađi. Ne traći mi vreme ili energiju.

Te misli, koliko god bile bezazlene, mora da su mi se videle na licu jer sam na njegovom primetila tračak zabrinutosti.

„Samo nastavite i pretpostavite, na tren, da vas razumem. Slušam vas”, kažem.

„Mogao bih da sedim ovde i hvalim se, ali kad biste samo znali koliko sam bio lud za ovom ženom kad smo počeli. Bio sam zacopan u nju da bih onog ko bi mi rekao da ću je jednog dana ostaviti svojevolejno nazvao ludakom. Bio sam kao Meknun iz stare priče; samo mi je bila potrebna planina da bih dokazao svoju ljubav prema njoj. Kako sam žudeo i plakao za njom! Mada ona ne zna za to, naravno. Ona je žena, uostalom, a ne možete ženi da pokažete svoju slabost.”

Predivno... Iako ga ne razumem, makar je rekao nešto novo. Muškarac ne sme da pokaže ženi svoju slabost... A jedan muškarac govori to. Čudno, jer obično slušam to od žena.

„Na kraju, odigrao sam mudro i uspeo da je osvojim. Zaljubila se u mene. Trebalo je da me vidite tad. Čak sam promenio i hod. *Vidi se*, stalno sam govorio sebi. *Sve vreme si bio šmeker, a to nisi znao. Zaludeo si kraljicu*. Bilo je to naporno, doktorka. Posebno za ljude kao što smo mi. Naporno.”

Evo ga opet. *Ljudi kao što smo mi*. Kaže da je drugačiji od mene. Različit. Misli da smo on i ja iz različitih svetova. Pa ako je došao ovamo s otvorenom namerom da me naljuti, nije mogao da kaže ništa efikasnije. Uvek sam bila osoba svih svetova, ili sam se trudila da budem. A ako su ljudi s kojima sam iz naše zemlje, iz ovih krajeva, onda su mi još draži. Oni su jedno sa mnom i ja s njima. Mi smo ista sorta. Ali prema rečima ovog čoveka, naše sorte nisu iste.

„Ali ništa ne ostaje isto. Čak ni ljubav. Zato sam danas došao kod vas. Da me spasete od te žene. Zašto? Jer sam se zaljubio u neku drugu.”